

Hodiny (16.11.2012)

Musím s hanbou přiznat, že nebýt občasných školení a společenských akcí, nedostanu se do centra Prahy, jak je rok dlouhý. Když už tam ale musím, vybírám si z několika možností jako dopravní prostředek zásadně tramvaj. Kus cesty jedu podél Vltavy a doktorský se kochám vším, nač dohlédnu, bez rizika charakteristických dopravních přestupků a nehod.

Minulý týden jsem si takhle všimla pouličních hodin, stojících na nábřeží poblíž Palackého pomníku. Zaujaly mě, ciferníky vypadají z boku tak trochu jako dávné nádražní ampliony. Přemýšlela jsem nejdřív nad tím, zda se mi to líbí, nebo ne, a pak jsem si uvědomila, že už jsem dávno žádné hodiny na ulici neviděla.

Má to svou logiku, ty tam jsou časy, kdy se lidé v čase orientovali hlavně podle sluníčka a odchylky v odhadu korigovali prostřednictvím klekání či troubení ponocného. A dokonce je ten tam čas pouličních hodin, u kterých se tak často čekávalo na vyvolenou či vyvoleného, a to zdaleka ne jen ve starých černobílých filmech.

Dnes má každý na ruce hodinky – vlastně ani to už ne! Každý si nosí přesný čas v mobilu, a mobil také slouží jako dobrá sekretářka, která nedopustí, abychom zanedbali důležitou schůzku

či něčí narozeniny. Pro člověka tak chaotického, jako jsem já, to je k nezaplacení.

Přesto se mi zastesklo po hodinách, které jdou na jednom rohu ulice o pár minut jinak, než na rohu druhém. Zastesklo se mi po časech, kdy čas byl jiný. Hebký, snivý a konejšivě hladivý, jako řeka v nivě. A tak nekonečný!

Pak tramvaj cinkla a já si všimla na světelných hodinách uvnitř, že už zase nemám žádný čas a zase budu dobíhat začátek školení. Asi je načase, abych ten nový čas začala brát vážně a přestala doufat, že se můj čas časem opět zpomalí. Protože časy pomalého času už jsou dávno v nenávratnu.

(Náš Zvířetník, 16. 11. 2012)

<http://naszviretnik.net/2012/11/16/105x148-hodiny/>

{fshare}